

kommer til at fejre 1-års-fødselsdag, inden de respektive sendere er på plads, og det er simpelt hen for dårligt.

Det er simpelt hen for dårligt, at Telestyrelsen og forskningsministeren, hvorunder det jo hører, ikke formår at få de ting på plads. Lokalradioerne har haft en begrundet forventning om, at de kunne få lov til at sende med den forøgede sendestyrke.

Vi glæder os til, at radioerne begynder at eksperimentere med at netwerke nyheder og aktualitetsprogrammer. Vi glæder os til, at lokale tv-stationer slutter sig sammen i nye, spændende kombinationer og networker også deres udsendelser. Men til det forhold, at forliget blev indgået den 10. maj med Fremskridtspartiet som en tilfreds deltager, og at det først er nu, vi har lovforslaget til første behandling, må vi nok sige, at der er gået for lang tid. Alt for mange i branchen har været fristet af muligheden til at tro, at enhver diskussion, enhver sten skulle vendes på ny. Havde vi allerede i foråret haft mulighed for at sætte det på lovtekst og få det vedtaget, tror jeg, vi havde været forskånet for meget af den debat, der har været hen over sommeren, hvor folk havde naive forventninger om, at et så bredt forlig, som der er tale om her, bare kunne laves om hen over sommeren, fordi de kom med små og store ønsker.

Jeg tror, at mange, specielt inden for lokal-tv og lokalradio, skal vænne sig til, at dem, som de har opfattet som deres konkurrenter eller ligefrem fjender, skal de sætte sig til bords med og få taget nye og spændende initiativer med. Vi glæder os til det. Vi synes, det er vigtigt, at vi har lokalradio og lokal-tv i Danmark, og når den lokale stemme ikke længere er nær så stærkt repræsenteret i de trykte medier, er det vigtigt, at den kan være repræsenteret i de elektroniske medier.

Fremskridtspartiet kan derfor støtte lovforslaget, og vi glæder os til de mange spændende udfordringer, der vil komme i de kommende år, så længe vores medieaftale løber.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Modsat hr. Kim Behnke vil jeg betegne hin dag i maj måned, den 10. maj, som en sort dag i dansk mediepolitik historie.

Kort tid efter at medieforliget blev indgået, stod der en opsigtsvækkende kronik at læse i Ekstra Bladet. Den var skrevet af en af svarvægterne i den danske mediepolitik, Hans Morten Rubin, og han har, som det vil være de fleste

bekendt, ingen tætte bånd til Enhedslisten. Hans kommentar var i sit indhold, at Folketinget på nær Enhedslisten ikke havde forstået en brik af den kommende medieudvikling, og at det netop indgæde forlig kun kunne få den amerikanske medie gigant Harry Sloan til at slå sig på lårene hele vejen hjem fra banken. Vores værste anelser om et mediebillende, hvor public service-kanaler gradvis fortrænges og hægtes af til fordel for private kommercielle interesser og udenlandsk dominans, er nu et halvt år efter ved at blive til virkelighed.

Taberne er altså ikke Enhedslisten, men dansk mediepolitik. Det er skammeligt, at partier som SF og Socialdemokratiet har deponeret deres stemme hos de mest liberalistiske og reaktionære kræfter i dansk mediepolitik. Rationaliseringer, afskedigelser og meget ringe succes præger DR. TV 2 frygter tabte markedsandele på grund af networking. De truer med stop for børnefernysyn, såfremt reklamer på dette område begrænses.

I stedet burde begge public service-stationer med mere og bedre børnefernysyn sikre samfundets marginalgrupper, men de har valgt at give los. TV 2 gør og har gjort alt, hvad der kan gøres for at svække public service i den stigende konkurrence. Liberaliseringen af telelovgivningen, indførelse af networking tvinger DR til at rationalisere, presser TV 2 tilbage, og opløsningen af TV 2-fonden betyder, at man om nogle år kan komme i svære økonomiske vanskeligheder. Det, jeg her hentyder til, er, at man med tv-forligets indgåelse har brugt et engangsbeløb på ca. 700-800 mio. kr. til at dække lidt over sårene, og dem står man og mangler, når man når til år 2000.

Danmark har nu kun én vej at gå, hvis vi ønsker, at kvalitet skal overleve, og det er at satse på én ordentlig kvalitets-public-service-station, Danmarks Radio, få den finansieret af licens- og skattekroner, så folk kan betale deres licens med glæde. Men en sådan holdning står vi helt alene med. Kun udviklingen kan give os ret, en udvikling, vi åbenlyst ikke er i stand til at styre, men en udvikling, som ingen herinde i Folketinget har valgt at spille op imod. Resultatet kan meget let blive, at valgmulighederne ikke kommer til at stå mellem public service og et kommercielt medieudbud. Fortsætter det danske Folketing den linje, som ligger i medieforliget, ender det med, at valgmuligheden helt afskaffes.